

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Benvinguts siguin a Catalunya els primers castellans de bona voluntat.

ANY I

GIRONA, 24 DE SETEMBRE DE 1932

NUM. 34

L'esforç generós

Si, com diuen els mariners, quanta més mar més vela, la gran emoció que comporta viure l'actual moment ens obliga a desprendre'ns de tot el bo i millor qu'eposem, per a fer-ne ofrena generosa a Catalunya.

Es l'hora del va-i-tot, sense reserves, sense eufemismes, sense regateigs; per això és l'hora de l'esforç generós del que dona tot el que té.

Esforç de comprensió, esforç d'activitat, esforç d'abnegació.

Hem de comprendre el significat del moment, graduar la seva transcendència, imposar-nos el deure d'ajustar-nos amb la millor disposició al que el moment ens exigeixi. Per això cal avantposar el bé general a tot interès de vanitat, o d'honor o de profit.

Hem de comprendre que si Catalunya ha d'ésser el poble que somniem, l'ha de dirigir una selecció d'homens de prou capacitat de govern i de prou sensibilitat, que garanteixin una tasca constructiva ensopegada i fecunda. En aquest aspecte la tria dels homes ha d'ésser escrupolosament feta, depasant preferències personals, depasant partidismes cantonals, depasant pretensions de cleda o de veïnat. Els més acuradament escollits seran probablement els millors, perquè seran els més solvents en tots els ordres.

Per això creiem que els nuclis polítics més forts, han de voler flanquejar-se d'homens d'altres nuclis més reduïts que prestigien el Parlament i donin un sentit de totalitat al seu contingut intern i extern.

Esforç d'activitat per a assegurar l'èxit final. La feina que ens espera és tanta, que quan hom hi pensa, un pessigolleig d'esgarrifança es passeja per l'espinada com un arpegi. I com la dita evangèlica, pensem que les masses són moltes i els operaris —els bons operaris, s'entén— escassos.

Cal posar la primera pedra i els fonaments i alçar les parets i agençar l'edifici de l'autonomia. Cal, en una paraula, fer-ho tot. Aquest esforç d'activitat, però, no vol suposar que les coses s'hagin de fer amb presses. Pel contrari, la pressa en fer, pot esdevenir un perill i una amenaça de contratemps. Tenint el temps per aliat i la prudència ha de guiar-nos els passos, per a marxar avant, ni massa relents, ni massa depressa, a un ritme natural i segur que eviti ensopegades nocives i marrades estèrils.

Si ajuntem a l'esforç d'activitat el seny de la prudència, —aquell seny de què darrerament hem parlat— ho haurem de penedir-nos-en, superant per a això aconseguir, si es fa indispensable, la nostra interna pruïja de fer coses i superant, si cal, la impaciència dels bons ciutadans que en un tres i no res voldrien veure resoltos tots els problemes i convertida la

nostra terra xamosa i circumscrita, en una tasseta de plata.

Pensem sempre que fer coses, implantar millores, executar grans plans, és feina que la sap fer tothom. Pensem que el que costa és no treure més el braç que la mànegua i ponderar la utilitat i la bondat de l'obra amb el seu cost. Pensem que és un consell del bon sentit que abans de fer coses extraordinàries interessa de fer bé les coses ordinàries; que abans de crear novetats cal millorar el que ja tenim.

Si la Generalitat i el seu Parlament s'orienten amb aquest to prudent i es deixen guiar per la veu del seny racional, augurarem una feina molt més sòlida, beneficiosa i garantida, que no pas si, deixant volar la fantasia de tècnics i funcionaris s'actua de bon començament com si tots plegats fossin predestinats a una glòria immortal.

Esforç d'abnegació, que és esforç de generositat.

No pensant cada u en llurs conveniències individuals i aprestant-se a servir la Pàtria on calgui servir-la. Posposant els personalismes, ofegant l'egoisme, esvaint les il·lusions de vanitat.

Els partits polítics han de donar l'exemple; els més potents no aspirant a exclusivismes; els altres, no mostrant-se exigents. Tots, reduïts les picabaralles recíproques, oblidant ofenses i malentesos i cercant el que els pot unir i no els que els ha de separar, sense renunciar de cap principi, sense minva de la necessària independència respectiva.

Gosariem a proposar una treva en els atacs de certa mena, una treva almenys en les explosions de mal humor i d'esperit de capelleta; una treva patriòtica que ens rellevés de l'espectacle anticiví d'atacs i contraatacs immoderats. En aquest moment elevar el to és fer el mig camí de l'èxit, perquè és posar els fonaments d'aquell esperit de col·laboració indispensable per a reeixir en les tasques perdurables que s'han de realitzar, sense que aquesta col·laboració vulgui suposar que s'hagi de dimitir cap ideal ni cap sentiment ni cap tàctica en el noble sentit de la paraula.

Si aquesta abnegació patriòtica és una realitat ara que comencem una interessantíssima comptesa electoral; si ben decidits a fer ús de la millor disposició de convivència entre els nous diputats per Catalunya en el recinte de la Generalitat, una aubada de Pasqua vestirà de reflex l'horitzó i un repic de campanes saludaran la glòria de la Pàtria rediviva per l'alliberament, i en l'inici del seu poder germinal que l'ha de fer rica i plena.

J. DE CAMPS I ARBOIX

ANTENA

GARANTIES ESCOLARS

L'excel·lent amic, senyor Pere Blasi, intel·ligent professor de Torroella de Montgrí, ha escrit un article, que és un clam per tal d'implantar aquelles garanties escolars que són necessàries per a l'eficàcia de l'ensenyament, i dirigeix una crida a tots, des de les autoritats als ciutadans senzills, a fi i efecte de conseguir que no siguin buides ficcions l'assistència obligatori i l'assistència duradera dels escolars als centres docents elementals.

L'articulista assegura que no mancarà l'estímul gelós del magisteri i concretament es refereix a l'eficàcia del bilingüisme, en aquests termes:

"La qüestió més delicada, a l'entorn de la qual, giravoltaran les altres, la que serà més vista, més controlada i més discutida, és la idiomàtica.

L'admissió oficial del bilingüisme ens situa per aquest afer en un terreny de major comprensió i més ben il·luminat.

La llengua pairal recobra les seves prerrogatives, i encara que sembli contradictori, la llengua catalana adquireix també —pel misteriós poder de les solucions raonables— la jerarquia que li correspon; no pot ésser tinguda com una llengua forana qual-sevol; llengua oficial de relació entre tots els pobles hispànics, deu tractar-se amb cur aespécial; però desferment del funest prejudici de voler manegar-la com a llengua materna. Així ens pertoca el doble comés de posar el noi en el domini de la llengua vernacle i d'aconseguir-li una possessió més perfecta que abans de la llengua castellana per mitjà d'una tècnica metodològica amarada en les deus d'una pura realitat.

Es aquesta una tasca difícil i de la qual se'ns demanarà compte al seu temps, si, com suposem, s'arriba ara a una solució harmònica."

No cal que diguem a l'amic Blasi que ens adherim a la seva crida i dempenyem ens disposem a fer el que estigui a la nostra mà per a aconseguir la implantació de les garanties escolars a favor de les quals tan atinada com entusiàsticament propugna.

A VILLA CISNEROS

Han sortit ja vers son destí els deportats monàrquics. Entre ells hi ha ex-titulats il·lustres, caps i oficials de totes o gairebé de totes les armes de l'exèrcit, plutòcrates del primer calibre i alguns, pocs, professionals. Són tot una càrrega humana d'aristòcrates.

Fan el camí dels Durruti, Ascaro i companys, en les mateixes condicions i amb igual tracte. Així la justícia republicana practica la fórmula d'equitat d'igualar tots els homes davant la llei.

L'espectacle dels deportats és sorprenent, i bé val uns mots de comentari.

Bé val uns mots un espectacle sense precedents en aquest país nostre, que la cabriola i el privilegi eren les dues columnes de la gran ficció que vivíem. La llei, sempre amant per a castigar el desvalgut, s'esmassava indefectiblement quan era el poderós el que havia de rebre. Així, un vergonyós impunisme subria a uns i establia ciutadans de diverses categories. Al menys establia tres: els privilegiats, els ciutadans mansos i "la canalla".

L'ofensiva de França i la crisi tapera

Coincidint amb "La Publicitat"

No és la primera vegada que ens ocupem d'aquesta qüestió i que fem ressaltar públicament des d'aquestes planes la inutilitat pràctica de la nostra política internacional, vis a vis de les escames de França. Als nostres antics clams, ja s'hi uneixen els dels joves economistes republicans i entre ells sobresurt l'article de "La Publicitat", data 20 del corrent, que signa l'amic Vicenç Bernades, amb qui coincidim en absolut quan en síntesi conclou, "que les nostres exportacions estan totalment abandonades, malgrat les mesures d'aparent protecció que ha dictat el ministre d'Agricultura, i que, pràcticament, no han resolt res".

L'any passat, quan la indústria suro-tapera suportà la primera infracció del conveni comercial, aquest any, quan l'exportació de fruites, encaixà la segona violació d'aquell compromís i el mateix dia que el Butlletí Oficial de la veïna República, publicà la famosa llei "Cadenas", que convertia el Tractat en "chiffon de papier", sempre hem fet sentir la nostra veu i sempre hem assenyalat els perills de l'actitud passiva de Ministeri d'Agricultura.

França, repetim el que hem dit mantegades, no és el adversari contra el qual prosperim les mitges tintes, ni les converses diplomàtiques "ancien usage", majorment, quan s'ha demostrat a les Corts espanyoles recentment, i ho hem sentit de boca de bons amics que ho han comprovat, que determinats representants nostres a París (alguns d'ells servents de l'antiga monarquia) tracten aquests afers amb una ingenuïtat que probablement no està despullada de recances inconfessables.

Contra l'imperialisme francès d'última hora, cal política de mà forta. Recordem a Marcellí Domingo, l'èxit del ministre de Finances anglès Snowden, quan a La Haya, respongué concretament a les maniobres franceses de diplomàcia passada de moda, que els laboristes havien estat elegits per obtenir la fórmula per ells proposada i que sense allò, s'entornaven a casa.

Seria maliciós admetre la hipòtesi que els nostres veïns especulen sobre l'amistat de governants espanyols, que un dia foren exiliats a França. No volem arribar fins aquestes subtils, perquè tenim fe i nla bona voluntat dels nostres ministres republicans, però França està procedint d'una forma que els fa molt poc favor.

L'endemà de publicada la nova i arbitrària puja dels drets sobre manufactures de suro, o sigui el 17 del corrent, els socialistes presentaven a la Mesa de la Cambra francesa un missatge adreçat a la República Espanyola, on s'expressa la seva ardent simpatia després del fracàs dels militars facciosos que intentaren enderrocar per la força el règim republicà que expressa la voluntat del poble espanyol, profundament compenetrat amb les lliçons i ensenyaments de la Revolució Francesa.

Aquesta moció fou adoptada per unanimitat.

El dia 19—dos dies després—, el periòdic "Luz", de Madrid, havia de publicar un article de fons defensant la posició d'Espanya al Marroc, perquè elements periodístics, més o menys influïts pel colonisme francès venen desenrotllant una ofensiva esgraonada, admirablement dirigida, contra

l'Acta d'Algeiras i l'Estatut de Tànger.

Es a dir, que en el terreny dels tractats comercials i de política internacional de protectorats, França observa una línia de conducta i manté unes posicions que li permeten (com diu l'esmentat periòdic "Luz") "aplantar toda suerte de intereses y derechos que no fueran los suyos propios..." i mentrestant paga els seus amics d'aquí, deixebles aprofitats de les lliçons i ensenyaments de la seva Revolució, amb mocions de simpatia i copets a l'espatlla.

Si d'això no se'n diu una burla, poca cosa deu faltar.

Cal reaccionar, doncs, contra aquesta apatia nostra.

Es inadmissible i difícil de qualificar, la nostra actitud de fluïdesa absoluta, quan tenim a la mà la manera de contrarestar les escames de fora. Perquè no s'aplica el Decret espanyol de contingent? Perquè no es denuncia el Tractat amb França? Perquè les mercaderies franceses poden entrar a Espanya en règim de favor arancelari, quan es declara la guerra a les nostres?

Ja sabem les dificultats que troba avui un ministre d'Economia per a donar compliment a tothom. Majorment quan es viu en un país, on és possible llegir un telegrama d'Alcira data 19 corrent, que publica "Luz", de Madrid, el mateix dia i en el qual es dona compte d'un article publicat en el "Mercantil Valenciano", aconseguint la revisió del Tractat amb França en el sentit ue siguin REBAIXATS els drets d'importació dels automòbils i seda confeccionada... per a trobar remei a l'exportació de la taronja.

Però aquestes dificultats cal posar-les al costat de les conveniències generals del país, garbellar-les bé i pendre immediatament una actitud que defensi els nostres productors i no deixi desemparats interessos generals de comarques senceres, com la surera, on són de préveure conflictes proletaris justificats si es deixen morir de gana els obrers.

De moment, el Comitè Comarcal del Partit Federal del Baix Empordà, adherit a l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha pres importants acords en el sentit de dimitir tots el càrrecs públics que tinguin els seus afiliats de no trobar-se una solució ràpida i adequada a la urgència del cas. L'Assemblea de Palafrugell, així mateix ha notificat al Govern les seves determinacions, al nostre entendre, molt encertades.

Ja no cal dir que nosaltres estem a llur costat per aportar el nostre esforç a la causa comuna i que veiem amb simpatia aquest moviment encaminat a fer sortir el Govern de la passivitat en què es troba. Ens dol, però, haver de remarcar que sigui precís d'arribar a aquests extrems de coacció pública per obtenir resultats positius que haurien d'haver-se produït automàticament en el moment oportú des dels llocs de responsabilitat governamental.

RAFAEL PORTES

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampant i més violada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLWER

Primer Curset de gramàtica catalana

que començarà el dimarts dia 4 d'octubre a les 10 de la nit en el

Foment Catalanista Republicà

i seguirà el dimarts i divendres de cada setmana, constant de 8 lliçons, a càrrec del

Senyor Pere Carreres.

Per inscripcions a la conserjeria del F. C. R. La matrícula és gratuïta.

L'obra de la Comissaria

II

Caixa d'Estalvis. — Foment i Obres
Públiques

El Report de la Comissaria Delegada inclou l'afer de la Caixa d'Estalvis dintre l'epígrafat genèric "Acció Social", però bé mereix ésser tractat separatament.

La importància que se'n deriva és evident. El nostre caràcter, el temperament català, és tant afí a aquesta classe de funcions socials, que la institució de la Caixa d'Estalvis no és més que la imatge de la tradició catalanesca.

La Comissaria, per això, va procurar la creació d'una Caixa i, previ l'acord del Consell General de la Generalitat, el dia 29 de gener d'enguany s'inaugurava, amb assistència del Conseller Sr. Serra i Moret i de les autoritats gironines.

Les operacions a càrrec de la Caixa d'Estalvis són, a grans trets, les següents:

Estalvis a la vista, mitjançant l'obertura de llibretes individuals o esteses a nom de dues o més persones, lliurades gratuïtament, les quals permeten imposicions i reintegres sense cap limitació i perceïnt, fins al límit de 25.000 pessetes, l'interès anual del 3 per cent.

Estalvis a termini, que permeten imposicions de tres tipus (500, 1.000 i 5.000 pessetes) que no poden retirar-se fins al seu venciment. I les quals perceïben un interès del 3 i quart, 3 i mig i 4 per cent anual, segons el termini sigui a tres, sis o dotze mesos.

Comptes d'estalvis per a les Entitats, Patronats, Societats i altres persones jurídiques, prèvia acceptació del Consell d'Administració.

Comptes de contribuent, amb combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions, mitjançant els quals la Caixa té cura del pagament dels rebuts de tota mena de contribucions, timbre de negociació, interessos d'obligacions de companyies, corporacions i particulars, i patent nacional de circulació d'automòbils, devengant els saldos creditors un interès del 2 per cent a favor dels titulars.

Seguint el mateix ordre del Report, hem de parlar del servei de Foment i Obres Públiques, i podem fixar-nos com la Comissaria, a pesar dels recursos migrats que l'organització provincial li permetia destinar, ha procurat, amb el màxim interès atendre

els diferents rams d'aquesta importantíssima funció.

Així pot veure's com s'ha concedit alguna subvenció per atendre serveis d'acció agro-ramadera forestal, i s'han prestat auxilis a alguns Municipis per a urbanitzacions, conducció i proveïment d'aigües i camins municipals.

Manca, però, el servei de carreteres provincials, camins veïnals i ponts econòmics. I en aquest ram, que, en definitiva, constitueix la principal funció que en matèria d'obres públiques té encomenada la Comissaria, la tasca és ben remarcable.

Cal tenir en compte que mentre d'una banda ha de procurar-se que la xarxa de vies de comunicació es vagi fent més densa cada dia amb la construcció de nous camins que posin tots els pobles en comunicació per tal de facilitar el foment de la riquesa agrícola, comercial i industrial, és del tot precís preocupar-se també de la conservació dels ja construïts.

Quant a la conservació de camins a càrrec de la Comissaria, el Report deixa amb tota claredat fixada la tasca.

La quantitat d'anexes acompanyats permet anar seguint pas a pas el desenvolupament de les obres, detallant amb gràfics comparatius la labor de l'extingida Diputació des de l'any 1925 i la de la Comissaria, fent-se evident que l'administració "provincial", durant el primer any de República, no ha pas estat desordenada, sinó que ha obeït a mètodes prefixats detalladament, que han permès un millorament sensible dintre els límits esquifits del pressupost de la desapareguda Diputació.

Per obres de conservació extraordinària, per exemple, s'ha gastat des de l'any 1925 la quantitat aproximada de 1.650.000 pessetes, de les quals més de 650.000 pessetes han estat esmerçades en obres realitzades per la Comissaria. Resulta, doncs, que un 40 per cent, aproximadament, de la totalitat de despeses per obres de conservació extraordinària, des de l'any 1925, ha estat fruit de l'administració en règim de Comissaria Delegada.

Igual comparació podríem establir pel que fa referència a les obres de conservació ordinària, en quines despeses s'ha pogut aconseguir una baixa del cost quilomètric anual, tenint en compte que aquesta baixa no ha

ANTENA

Entre "la canalla" hi havia els que pensaven, els que volien ésser justos i lliures, els que maldaven per alguna consecució millor. Damunt d'ells, que almenys eren la intel·ligència del país, hi escupien dicteris i blasmes, els aristòcrates i els militars, admirablement representats per Primo de Rivera, l'aristòcrata i el militar més castissos en una peça.

L'ESTATUT BASC

L'acte brillantíssim de la signatura de l'Estatut català a Sant Sebastià ha animat els nacionalistes de Basconia.

Els tradicionalistes ja han deliberat sobre aquest punt concret i han estat d'acord en considerar aquest moment com el més oportú per a la redacció del seu Estatut i la presentació a les Corts republicanes.

Es, certament, la primera vegada que es parla d'aquesta qüestió després de les dissidències confessionals que varen fer fracassar el projecte d'Estatut.

Afortunadament, les dretes basques sembla que reaccionin i rectifiquen, no mantenint aquells punts de vista impropis en un afer d'interès comú.

Que no siguin, però, ara els altres que es neguin a col·laborar en la redacció del projecte, car llavors caurien altre vegada al fracàs, i ben probable que fins molt temps ja no podrien parlar d'un Estatut, perquè l'ideal de la pàtria sempre aniria a remolc dels interessos partidistes.

Que els serveixi d'exemple Catalunya que ha sabut subordinar el partidisme polític a l'ideal comú.

Heus aquí per on Catalunya ja comença a ésser l'espill de les nacionalitats ibèriques. Ben prompte, és ben probable, que l'hauran convertida en la nació europea exemplar.

INTERESSOS ECONÒMICS

A Palafrugell ha celebrat una reunió el Comitè Suro-taper, per tractar del greu problema creat a la indústria surera per l'augment de drets d'aranzel que acaba de posar en vigor el govern francès.

L'assemblea va prendre determinats acords que han estat publicats abundantment per la premsa.

No hem d'entrar a discutir sobre la importància i transcendència dels acords presos en aquella reunió, cada u podrà comentan-los de la manera que li sigui més plaent.

Altrament, però, a ningú no podrà semblar-li estrany que propugnem des d'ací per una protecció oficial de tota la indústria catalana.

La Generalitat estarà obligada a estudiar detingudament aquesta qüestió i a defensar davant el Govern de Madrid els interessos catalans.

S'imposa, doncs, que totes les entitats econòmiques de Catalunya es posin al servei del Govern de la Generalitat i aportin, amb el major entusiasme, el seu concurs per tal d'establir una orientació determinada i unificar actuacions que aïllades no són més que forces malgastades inútilment, i conjuntes poden ésser la solució de molts problemes que avui ens semblen insolubles.

L'HORA DE LES FANTASIES

Un període electoral és sempre un camp abonat per a que corrin prodigament tota mena de fantasies. Durant la present setmana i és de creure que en dies successius, s'ha desfermat la imaginació en forma copiosa i disparatada.

No cal dir que el fenomen s'accentua més en moments imprecisos i excepcionals com els moments que passen, d'un caràcter tan constituïent que la inestabilitat afecta totes les institucions polítiques i complica extraordinàriament totes les previsions.

La intenció, bona o dolenta, té ara terreny abonat per a tota mena de tanteigs. Tothom opina a llur guisa, sense que pugui dir-se que s'encaixa una jurisdicció exclusiva; tothom obra l'atzeta de les pensades i aquestes brinquen i salten, per pere-

Girona, ciutat de turisme

Estem a les acaballes de l'estiu, i amb ell, de l'època propícia al turisme.

L'afluència de forasters a la nostra ciutat en aquest estiu que s'acaba d'escolar, ha estat força nombrosa la davallada de la pesseta ha fet molt més que totes les agències de turisme més o menys ben organitzades que hem patit una pila d'anys, però, al là! no ha arribat ni de bon tros a les proporcions que ha d'agafar. Ens referim, naturalment, a les possibilitats que com a capital turística posseïx la nostra ciutat.

Girona, per la seva posició geogràfica i pels innegables encisos que artesora està cridada a ésser un centre de turisme, per tots aquells nacionals o estrangers que vulguin conèixer la Costa Brava o les frondositats paradisiàques de la muntanya gironina.

Girona serà la fita obligada, per poc que els encarregats de fer-ho hi dediquin les seves activitats, pels que diàriament recorren les nostres contrades en busca d'emoció turística.

Girona, la nostra acollidora ciutat, els proporcionarà emocions arqueològiques plenes de repòs que tonificarà a bastament els esperits enlluernats per la magnificència de la Costa Brava o dels frondosos paisatges olímpics. Cal, però, fer el que encara no s'ha fet!

Organitzar l'atracció del turista i atendre'l com és degut, no deixar-lo vegetant per la ciutat a la seva pròpia iniciativa.

No parlem per ganes d'emplenar un buit a les planes del periòdic; parlem pel lamentable espectacle que hem presenciat més d'una vegada: estrangers desorientats han polulat pels nostres carrers i places sense un guia, sense una amiga que els portés als llocs on el turista troba plena delectança i han tornat a llurs llars sense gaudir els encisos de la nostra ciutat.

Fo uns mesos ens enteràrem amb joia, d'una disposició de l'Ajuntament segons la qual havien de posar-se uns rètols a la carretera per atraure els que ordinàriament passen de llarg amb auto. Aquesta petita mesura prourisme ens alegrà i creïem que el consistori dedicaria al turisme l'atenció

minvat en res els jornals dels obrers, ans el contrari, amb una major retribució al cap de l'any, com tampoc ha perjudicat el servei en cap concepte.

La tasca, però, en aquest concepte, és tot just iniciada, doncs cal fixar-se que l'augment de circulació automòbil obliga a despeses més alçades, per quant es fa precis una obra sòlida que, ultra ésser costosa, implica una renovació gairebé total per mitjà de la construcció de murs de sosteniment i altres obres de fàbrica, l'arranjament de talussos per a prevenir les esclavissades, les pavimentacions en els passos forts, la construcció de ponts i "badens", i altres obres que no hem d'esmentar per estar a l'abast de tothom.

La Comissaria s'ha preocupat, així mateix, de l'adquisició de nova maquinària que contribuís a facilitar la conservació de carreteres, havent-la adquirit per un cost total d'unes 64 mil pessetes.

Quant a la construcció de camins veïnals la Comissaria ha tingut d'ajustar-se als diversos plans aprovats per l'extingida Diputació, sense que fos possible estructurar un nou pla de construccions més perfecte, ateses les necessitats comarcals.

Amb tot, ha donat un impuls amb la redacció de nous projectes.

Els camins començats durant el primer any de República, però, han estat més nombrosos que les obres començades per la desapareguda Diputació en els anys darrers.

La Comissaria fineix aquesta secció de Foment i Obres Públiques amb una interessant manifestació que expressa l'enorme tasca que encara manca fer, car s'ha de tenir present — diu — que encara existeixen a les Comarques Gironines, trenta Municipis mancats de vies de comunicació.

L. F.

ció que es mereix, però no ha estat així. Els rètols no s'han posat i res no s'ha fet. No censurem; posem sobre el paper un estat de coses innegables i que freturem per un pròxim arranjament.

Sembla que l'esperança està posada en l'organització turística que la Generalitat pensa donar a Catalunya però no és aquesta, al nostre entendre, com s'han de resoldre els problemes comarcals, al contrari, creiem que tenim l'obligació de portar al parlament de Catalunya el problema resolt en part i adaptar després, les disposicions generals que sorgeixin per endegar el turisme a tot Catalunya. Altrament, fer de remolc equival a veure's rerassegat en un grup d'activitats que podríem desenvolupar per pròpia iniciativa.

Bé està que posem sobre el pare un problema comarcal de tanta transcendència, per tant, també està bé que procurem endegar-lo per viaranyes viables en benefici de tots; per això, en aquestes modestes lletres, prescindint en absolut del plan que segurament té la Generalitat i que hauran d'executar els que ocuparan els llocs de comandament en les properes eleccions, fixem uns punts que podria efectuar-se i que els que tenen el deure de portar-lo a terme són els que actualment ocupen els seients del Consistori.

Girona no compta amb un mal cartes de propaganda turística. Sembla com si la nostra ciutat no comptés amb artistes per produir un rètol d'atracció del turista.

No és pas res irrealitzable, solament manca bona voluntat per fer-ho, puix obrir un concurs d'artistes per l'obtenció d'uns cartells no és res irrealitzable, ni d'un preu exorbitant, perquè altres ciutats, adhuc pobles de molt reduïda importància s'han preocupat de tal punt i s'han executat. Tenim l'exemple d'Olot, Puigcerdà i altres. Per què no és possible a la nostra ciutat posseir un cartell genuïnament gironí, i no donar el grotesc espectacle que donem per l'interès d'editar uns programes oficials en cartells que semblen l'anunci d'una cursa de braus o els d'una Companyia teatral?

L'Ajuntament té la paraula. Mai uns diners que són de tots els ciutadans no seran tan ben esmerçats en benefici de tots els ciutadans.

LLUIS BOTA I VILLA

Mirador literari

Han estat nomenats els següents senyors per a formar el Consistori dels Jocs Florals d'enguany:

President, Sr. Albert de Quintana i Serra.

Vocal, Sr. Josep M. de Puig Suró.

Id., Rvnt. Josep Casanovas.

Tresorer, Sr. Lluís Franquesa Felin.

Secretari, Sr. Jaume Arroyo Gumau.

Dintre de la segona quinzena d'aquest mes publicarem el Cartell juntament amb el Jurat Qualificador.

S'estan ultimant els detalls per a la confecció de la cartellera que serà publicada probablement el diàluns de la setmana vinent.

Podem avançar que el Consistori ha preferit enguany seleccionar el programa fent de manera que encara que no hi hagi tanta abundància de premis, els que s'assenyalin siguin més honorífics i millor remunerats. No obstant, el compliment d'algunes clàusules de la cartecera, com la d'augmentar el nombre de premis, depenen de les subvencions econòmiques que concedeixin les entitats culturals de la nostra ciutat.

Per modest que sigui l'esforç que es faci, el Consistori procurarà donar a la festa dels Jocs Florals el màxim lluïment i esplendor per al bon nom de la ciutat.

Un dels moments més interessants i debatuts de la nostra història nacional és, indubtablement, la guerra dels segadors.

Sota el títol de *El Corpus de Sant*, l'Historiador A. Rovira i Virgili publicarà un estudi sobre aquella jornada a la "Col·lecció Popular Barcelonina".

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI. - 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CINCMIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Ésser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que posseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antigüitat de la llibreta.

Partit Catalanista Republicà

REUNIO GENERAL

La Junta DDirectiva de "Foment Catalanista Republicà" d'aquesta ciutat ha acordat convocar Junta General extraordinària per a el prop- vinent divendres dia 30 del corrent, a les 10 del vespre, en el nostre local social, per tal de fixar l'actitud a prendre en l'actual moment polític i en relació a les vinentes eleccions de Diputats per al primer Parlament de Catalunya.

Es convoca a tots els socis a l'ex- pressada reunió, qual importància no escaparà a llur patriòtica considera- ció.

Amb motiu de la visita a Barcelona del Cap del Govern i de diversos amics de Catalunya, el Foment Catalanista Republicà ha organitzat una caravana que sortirà de la Plaça de la República a les 6 del matí del diu- menge i retornarà a mitja nit.

ENTITAT ADHERIDDA

L'important societat de Llansà "Foment Agrícola" ha pres l'acord d'adhe- rir-se al "Partit Catalanista Repu- blicà".

Ens en felicitem.

NOVA ENTITAT

Extirpant el radi d'acció de les ronines que segueixen la política del organitzacions de les comarques gi- P. C. R., s'ha constituït a Sils una "Agrupació Catalanista" Republica- na" que compta en son inici un estol nombrosíssim d'adherits. La novella entitat es disposa a lluitar amb tota decisió dintre la nostra disciplina a favor de les ideologies que ens són pròpies.

La Junta Directiva d'aquesta enti- tat ha quedat constituïda de la se- güent forma:

President, Miquel Vinyals Aragay.
Vis-president, Narcís Figueras Do- nat.

Vocals: Narcís Hastells Roquet i Josep Bassas Gay.
Secretari, Pere Reverter Rosell.

ASSEMBLEA INTERCOMARCAL

Pel diumenge, dia 25 d'octubre a les tres de la tarda està convocada l'assemblea dels nuclis catalanistes nesrepublicans de les comarques de Girona, en local del "Foment Cata- lanista Republicà" de la nostra ciutat a l'objecte de prendre acords en re- lació a les circumstàncies polítiques del moment.

Sabem que assistiran a l'acte, qual interès no precisa remarcar, repre- sentants de les nombroses entitats afectes a la política del P. C. R. en la circumscripció electoral gironina.

Republicanitzem la República

Paral·lel a la completa catalanitza- ció dels rètols de Catalunya s'ha d'em- prendre una altra campanya per re- publicanitzar la República Espanyo- la.

Així, tal com sona, són massa les mostres públiques que cada dia fereixen els nostres ulls perquè continuem callant un estat de coses que si bé no té importància capdal, té una gran importància de detalls dignes de tenir-se en compte.

Eng referim als emblemes que en- cara, encara! hi ha a les façanes dels edificis oficials de l'Estat i tam- bé, també! als edificis que la ini- ciativa particular o corporativa té el seu control.

A la nostra ciutat tenim mostres feaents d'emblemes que fins fa poc no han amagat una corona reial sota una pinzellada de pintura, subsistint l'escut completament borbònic i d'al- tres que darrera un drap semblen esperar que passi la tongada de repu- blicanisme per a tornar a brillar en tota llur esplendor artificiosos.

Cal que desaparegui tota mostra d'un règim que s'ha acabat per sem- pre. Cal que les autoritats hi dediquin l'atenció que es mereix; per la nos- tra part iniciem avui una campanya per republicanitzar la república. En- cara ara fem la feina a casa d'uns al- tres, no ens dolrà l'esforç esmerçat i conjuntament a la nostra veu pù- blica, anirem a trobar els interessats per esbrinar, perquè encara, encara! no s'han substituït o provisionalment arrencat aquestes mostres escultò- riques o pictòriques que encara rum- begen mig d'amagat les impudícies d'un règim que el poble ofegà per sempre, per sempre! amb l'acte cívic d'unes eleccions.

Suplement de Mirador esportiu

FUTBOL

Les gestions iniciades per crear un Comitè delegat de la Lliga Amateur a Girona, van per bon camí.

DeD moment sabem que han estat designats per formar part d'ell, el se- nyors Frederic Casellas Frigola de Cassà de la Selva, Josep Adroher de Torroella de Montgrí i Lluís Bota i Villà de la nostra ciutat i company nostre.

Espera mdonar en la pròxima edi- ció els noms dels directius del futbol Amateur de les comarques gironines, com també el calendari dels partits que començarà el 2segon diumenge d'octubre.

ANTENA

grines que siguin, de llavi en llavi. La paraula que el vent s'emporta, és més que mai incontrolada.

Malgrat que tot això sigui natural, cal que els homes sensibles de la gra- vetat de l'hora, reprenequin els impul- sos de la pròpia iniciativa indivi- dual, per a sumar-los a la resultant comuna, i prenguin a benefici d'in- ventari els calendaris en els que es barreja actituds i noms.

La serietat s'imposa com a norma i l'exercici d'aquella és indicatiu de res- ponsabilitat i garantia de captene- ment que ens poden fer dignes de la nova llibertat catalana.

UN ENCERT

La declaració del P. C. R. feta pù- blica i llargament comentada, ha estat el motiu de tots els comentaris política. Almenys ha tingut el valor de l'oportunitat, i això en política és molt, per no dir que és el tot.

Per això l'actitud del P. C. R. consti- tueix un encert.

Encert en plantejar els problemes al mig de la plaça pública, a sol i aire, i no al xiu-xiu d'unes converses a cau d'orella; per tant, s'ha donat una impressió de sensibilitat demo- cràtica.

Encert de recollir un ambient d'o- pinió, que existeix explícit en molts de cors catalanistes i republicans; que podrà cristal·litzar o no en reali- tats tangibles i conseqüents, però que ningú no gosarà a negar-ne l'existèn- cia. Per tant, s'ha donat una interpre- tació autèntica d'opinió ciutadana.

Encert en dr les coses pel seu nom, sense possible eufemisme; propugnar per una coalició de partits catalanistes republicans d'esquerra, és una terminologia prou explícita per a sen- yalar les forces coaligables i per a marcar, sense necessitat d'anomenar- les, les organitzacions polítiques que, per no ésser catalanistes republica- nes o no ésser d'esquerra, no poden comprendre's dins el marc d'aques- tes denominacions.

Així s'explica que tant Macià com "Gaziel", hagin convingut en l'encert de la declaració del P. C. R.

DEMA A BARCELONA

Són nombrosíssims els gironins que demà es traslladaran a Barcelona per a cooperar amb llur entusiasme a l'entusiasme dels germans de tot Catalunya al voltant de la figura egrègia d'Azana, portador de l'Estatut aprovat per les Corts Consti-

Tots ens sentim part aligüota d'a- quella espessa multitud que envairà els carrers de la capital catalana, com un enorme formiguer i com una fornall crepitant. Tots hi serem en la gran diada d'hosanna i germanor.

Soldats del gran exercit popular de la ciutadania que brosta en flora- cions magnífiques d'esperança, tin- drem els ulls oberts i vigilants; els llavis rojos per l'entusiasme; els bra- ços armats per la força de la lliber- tat; els cors algapremats per la de- cisió i els cervells disposats a les grans tasques.

Però, que l'esperança no esdevingui lirisme; ni l'entusiasme, esborraja- ment; ni el coratge, temeritat; ni les decisions, mesquinesa; ni la intelli- gència, esquivament.

No seriem pas "a la page" amb la gran responsabilitat que ens ve da- munt, ni mereixedors dels afanys aconseguits.

Quan la coqueria, l'enveja i l'e- goisme teixien clandestinament llur terenyina, ens neguiteja la incògnita del demà, d'aquell demà que s'ha de fer quan s'hagi estavil el soroll de la festa...

EL SENTIT POLITIC

Entre el munt de rumors correguts aquests dies en volem recollir un que té una singular significació. S'ha dit per llavis autoritzats que la "Lliga Regionalista" lluitarà per minories en les vinentes eleccions de diputats al primer parlament de Catalunya, en la circumscripció de Girona.

La versió mereix una parada per a considerar-la. La mereix perquè

Ajuntament

Carnet d'un espectador

Sessió de segona convocatòria que bé podria ésser de primera, puix els escorcs estan plens de regidors. Pre- sideix el Sr. Santaló, amb assistència dels quatre tinents d'alcalde senyors Dalmau, Palol, Vidal, Busquets Ven- tura i els regidors senyors Julià, Pas- cual, Rahola, Varderí, Colomer, Ribas, Villardell, Cerezo, Busquets Norat, Bonmatí, Tomàs i Valls.

Al despatx oficial hi ha: comuni- cació del Sr. Governador civil convi- dant a la Corporació pel viatge a Barcelona del Sr. Azana; altra de la Federació Catalana de Cecs; altra del Quintet Emporium, demanant el Tea- tre Principal.

Queda damunt la taula fins espe- rar consulta del Sr. Secretari, el dic- tamen sobre subvenció al Casal Gi- roní.

De Governació s'aprova dictamen, sobre inclusió en les llistes de l'assis- tència mèdico-farmacèutica a varies persones.

De Foment s'aprova plec de con- dicions sobre concurs de tuberia per la claveguera del carrer de Barcelo- na; sobre pavimentació del carrer de Peixeteries Velles; amb aportació ma- terial dels propietaris i plec de con- dicions per a subhasta de solars dels baluards.

Queda damunt la taula proposició i plans de la Guarderia de nens i ca- sa de mestres.

De la Central sobre adjudicació de matrícules gratuïtes i donant un nou plaç de tres dies per a la adjudicació de dues de noves.

Es dona compte de la venda de 150.000 pessetes del deute amortitza- ble, provinents de l'emprèstid dels 3.000.000. Així mateix d'haver-se sig- nat l'escriptura de compra dels ter- renys del carrer d'Erimenis, que per- metrà obrir seguidament el dit car- rer.

A proposta del Sr. Palol, s'acorda repicar la façana de la casa dita Cafè Vila, propietat de l'Ajuntament.

El Sr. Colomer demana, s'acordi ex- terioritzar a la Comissió suro-tapera la simpatia de Girona per la seva actuació en defensa dels interessos industrials de la comarca, avui tan perseguïts.

Hi han intervencions a l'hora dels precis i preguntes, dels senyors Villar- dell, Rahola, Tomàs, Ribas, Dalmau, Varderí i Cerezo.

I sens res més, el Sr. Santaló aixeca la sessió.

FRIC

Unes baixes al P. C. R.

S'ha fet pública aquest matí la lletra amb la que el senyor Bofill i Mates es separa del P. C. R. L'actitud de l'eminent orador, no pot sorpren- dre a ningú que segueixi de prop els moviments de la política.

Segurament seguiran algunes al- tres individualitats la conducta del nostre il·lustre amic, però si aquestes baixes són sensibles per tractar-se d'homes que són cavallers integèr- rims i patriotes de soca arrel, consti- tueixen d'altra part una major deli- mitació de les característiques del P. C. R. i guanya posicions la clare- dat, que és gran virtut política.

Aquestes baixes es produeixen pre- cisament l'endemà de què una mul- titud ciutadana consagra l'acte de ma- jor èxit de públic dels que porta or- ganitzats a Barcelona el P. C. R. i en ocasió de què no solament es man- tenen fidels totes les organitzacions del Partit, sinó que encara augmen- ten i prenen vigoria altres de noves, com esdevé en les comarques de Gi- rona.

Per tot això cal remarcar que si un sector polític no és unes indivi- dualitats per alt que sigui llur pres- tigi, sinó una estructura orgànica amb una anima i un temperament, es pot afirmar ben resoltament que el P. C. R. es coserva més fort i més íntegre que mai.

Tot el que de contrari es pugui dir, valdrà tant com un lladruc a la Lluna.

Homenatge a Luis Bello

Dilluns, a Miramar, tindrà lloc el sopar d'homenatge que els periodis- tes de tot Catalunya ofereixen al President de la Comissió d'Estatuts i bon amic de Catalunya Sr. Luis Bello.

La idea d'homenatjar el culte peri- odista que tant ha treballat per la nos- tra terra, fou llançada pel volgut col- lega "La Rambla" i recollida per nos- altres, oferint la nostra adhesió per mitjà de la lletra que publicarem oportunament; per això, al conver- tir-se en realitat viva tan bell projec- te, VIBRACIÓ sent una joia molt gran i serà representada en el sopar esmentat.

També cal esmentar el bell gest de l'Associació de Premsa de Girona, proposant a la Federació de Premsa Catalana-Balear sigui nomenat Presi- dent d'honor l'insigne periodista, i enviant representació a l'homenatge.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del paga- ment dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Ur- bana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre tindre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Fi- nances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuida- rà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avis.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuent, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veïés obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuent devengaran un in- terès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei. Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

S'Agaró

amb tot l'encant de la seva naturalesa i de la seva urbanització

Bany

Platja

Esbarjos

Restaurant

és el lloc ideal per a viure uns moments de joia i benestar en aquests mesos d'estiu.

Aneua S'Agaró

Mirador esportiu

Els nostres routiers davant l'actualitat del ciclisme internacional

L'activitat ciclista inthernational va desgranant-se ràpidament a mesura que van apropant-se la fita de la nova temporada.

Aquest any, que hem viscut ciclísticament una llarga activitat, plena de grans emocions; amb satisfacció hem vist néixer la fama, acompanyada de les qualitats de vertaders in-

ternacionals de les nostres primeres figures del ciclisme hispànic.

Amb la internacional i clàssica prova, la "Volta a França", el primer nacional que aconseguí fama i categoria de gran escalador, fou l'insignificant —físicament— però gran corredor Vicenç Trueba, la "pulga de Torrelavega", com habitualment sel ve nomenant.

Si situem el "Tour de France" en el seu vertader i indiscutible lloc, podem afirmar que, per la seva envergadura, representa el màxim esforç a què pot llançar-se un corredor; per consegüent, es tracta de la prova més important de gran fons per carretera que el món ciclista ve celebrant.

Arriscar-se a prendre part en una manifestació a l'estranger, a la qual hi assisteixen els més consagrats asos internacionals i d'una fàsis principalíssima, l'esport del pedal, ja representa, pràcticament un obstacle més a superar, i en mantes vegades un gros handicap. Però Trueba, acceptà la invitació de "L'Auto", i, sense comptar amb companys d'equip, quant solament de les seves forces, sortí de París per a començar el "Tour de France"—tour de sufrance—i no solament l'acabà, sinó que fou quelcom més ofu un nom i acredità la seva fama d'escalador.

Més tard, vingueren els campionats mundials, celebrats recentment a Roma, amb una sola jornada, i davant d'una vintena d'especialistes, convenientment seleccionats per les federacions de diverses nacionalitats europees, tres nacionals en representació del ciclisme hispànic, foren designats per a pendre part, i l'actuació meritòria dels quals és ben grata a la nostra memòria.

Montero aconseguí un magnífic quart lloc; Canyardo, després de pendre contacte amb l'escamot cap-davant per una caiguda amb desperfectes en la màquina, es llençà a una marxa desenfrenada i es classificà amb el segon escamot, tots ells indiscutibles campions; Campamà, fou el més desgraciat, hagué d'abandonar, després d'haver acabat els recanvis per diverses punxades, malaguantant-se el seu esforç i perdent l'avinentesa de demostrar tot el que val.

Si la XIV Volta a Catalunya, que fou pròdiga en emocions, ens demostrà la superioritat d'alguns dels nostres corredors davant d'homes estrangers de fama ben guanyada, al cap de quatre dies d'haver arribat triomfalment al Parc de Montjuïc, el Campió de la Volta i d'Espanya, àdhuc d'altres tantes proves nacionals, s'afirmava novament com a corredor de classe, prengent la sortida en el "Criterium d'Europa", celebrat a la ciutat de Niça, expressament sollicitat.

El "Criterium d'Europa", corregut el dia 15 del mes en curs, fou preparat el seu recorregut, en l'anomenat Passeig dels Anglesos. El circuit format a base d'un pis asfaltat i amb una extensió exacta de 1.420 metres, comprenia unes 70 voltes.

La particularitat de celebrar-se aquesta carrera a les non de la vetlla, amb una il·luminació que de la nit en reien dia, li donava un marcat aspecte de quelcom fantàstic.

El Passeig dels Anglesos, a l'hora de donar el senyal de sortida, es trobava envoltat per una gran multitud. Tota la colònia d'estinejants de la "Costa Azul" s'hi havia abocat. Tot voltant el circuit, unes magnífiques tribunes, plenes de gom a gom, ser-

vien per a donar més animació a la gran prova que, per la selecció dels corredors, ja prometia ésser extremadament interessant.

Sota aquest aspecte apoteòsic, comença a les nou en punt a córrer-se el "Criterium d'Europa", que oficialment s'havia qualificat de revanja dels recents campionats del món, disputats a Roma.

Els corredors que trepitjaren el senyal de sortida foren els següents: Binda, campió del món; Leducq, guanyador de l'última "Volta a França"; Guerra, campió del món 1931; Charles Pelissier, la gran figura francesa; Pesenti, guanyador de la Volta a Itàlia 1932; Broccardo, dues vegades guanyador en els Sis Dies Ciclistes de Nova York; Stospel, l'alemany classificat en segon lloc en la Volta a França; Sicronski, el gran alemany guanyador de mantes proves internacionals durant l'actual temporada; Jean Aerto, belga, guanyador del Criterium del Asos, de Ginebra i ben conegut dels aficionats catalans; Romain Ghysels, guanyador de la París-Roubaix i de la Burdeos-París; Antenen, el suís guanyador de la Volta al Llac Lemán; Richli, el famós "sixdamenn" suís. Segueixen encara els no menys formidables corredors "nizardos": Minardi, Lesucur, Fayolle, Buttafouchi, Giuntelli, Pastorelli i daltres. Marian Canyardo, campió d'Espanya i brillant guanyador per quarta vegada de la Volta a Catalunya i Vicenç Trueba, el formidable escalador espanyol.

Per consegüent, es trobaven representades en la prova: França, Itàlia, Alemanya, Bèlgica, Suïsa i Espanya. La cursa començà amb el major entusiasme, Canyardo i Trueba, des dels primers moments es col·locaren en l'escamot davant, i a pesar dels formidables i continuats sprints, no es desenganxaren, puix en cal remarcar que si hom perdía contacte, ja quedava definitivament retrassat.

Fins a mitja carrera els dos espanyols marxaren perfectament, però, tot de sobte, Trueba topà amb el bord de la voravia, i una formidable caiguda l'eliminava per complet. Afortunadament la caiguda tan aparatosa no fou de greus conseqüències, ja que solament fou assistit de lleus comocions.

Mentrestant, Canyardo seguí lluitant, sense pendre un mil·límetre de terreny.

En les últimes voltes el belga Aerts, amb un brillant esprint es destacà d'un centenar de metres del grup cap-davant, i, en finalitzar la gran prova, el mateix Aerts arribava davant el famós "Hotel Negresco"—lloc d'arribada—amb 400 metres d'avantatge. Seguidament arribaren en bloc 13 corredors, ja que sols els separava del primer entrat 400 metres.

Marian Canyardo, que resistí la formidable marxa de 41 quilòmetre l'hora de promig, entrà barrejat amb el primer escamot i confonent-se amb els campions mundials.

En el moment de l'accident Trueba, marxava en excel·lent forma i no havia abandonat l'escamot en cap des de que s'havia donat la sortida, malgrat el tren fantàstic de les grans figures europees, els dos espanyols marxaven amb indiscutible regularitat, confonent-se amb les demés figures del ciclisme internacional.

Després de les tres grans curses celebrades respectivament a França, Roma i Niza, el nostre ciclisme ha guanyat popularitat a l'estranger i tres figures hispàniques han donat la rèplica a sengles estrelles mundials.

Marian Canyardo, Ricard Montero i Vicenç Trueba, han mostrat el món dels aficionats al magnífic esport del pedal, la vàlua del nostre ciclisme i llurs noms ja són sol·licitats arreu on es projecta una carrera de grans figures.

ANTENA

d'ésser realitat implicaria un afinat sentit de la realitat política, premissa indispensable de l'èxit. La mereia perquè representaria una rectificació lloable en el camí del desencert consagrat per una reiterada experiència. La mereia perquè alteraria el ritme de les lluites passades en un sentit favorable.

Entestar-se en lluitar amb descomunal desproporció, és plantejar erròniament les coses i arriscar-se a obtenir resultats aleatoris i contraproduents, com ho palesa el triomf obtingut en les darreres eleccions pel candidat senyor Ayats.

Si la "Lliga" hagués obrat així el 12 d'abril, haguera assegurat a Girona les minories del districte municipal, lliurant-nos de la part de vergonya de veure sortir tres candidats de les velles Unions Patriòtiques.

Totes les altres consideracions electorals, o de mecànica electoral que puguin fer-se, tot i essent ben discutibles, no pesen res damunt del seny que suposa el carregar damunt de pròpies espatlles solament allò que aquestes poden portar i de l'habilitat que també suposa trepitjar terra ferma.

ELS TOMBS DE LA POLITICA

Recentment tots els llegidors de diaris han pogut distreure l'ulls ocis i llur curiositat amb la baralla a peu i a cavall que han sostingut "L'Opinió" i "Solidaridad Obrera". L'orque d'E. R. no s'ha quedat curt i de lladres per avall no ha deixat els homes de la F. A. I.

"Lo que va de ayer a hoy" podem repetir. El que va de Vahir d'afalac i agemoliment per tots els esbrupetes de l'anarco sindicalisme; el que va de Vahir que inspirava actituds abstencionistes als parlamentaris esquerrans en relació a vots de confiança al Govern que ens prometia l'Estatut!

No diem això per fer facècia a costa de ningú. Ho retreiem simplement amb satisfacció de veure que l'orgue periodístic i el partit que representa, si us plau per força, caminen per un altre camí més adient i més planer. Ho diem simplement per confirmar amb complença una vegada més que en política el que importa és la claredat; que el confusioisme no mena enlloc que no sigui a l'abis; que tard o d'hora la raó s'imposa i les coses marxen tal com la lògica les fa anar.

Lluhi, significativament, ho deia suava a Figueres: Cal lluitar amb lleialtat, sense prometre res del que no es pot prometre, quan es sap per endavant que no es podrà complir.

*"Delenda est", demagògia!
Així sigui, per sempre.*

NO ÉS QÜESTIÓ DE BON GOVERN NI D'ADMINISTRACIÓ; NO ÉS QÜESTIÓ DE LLIBERTAT NI D'IGUALTAT; NO ÉS QÜESTIÓ DE PROGRÉS NI DE TRADICIÓ: ÉS QÜESTIÓ DE PÀTRIA.
(Prat de la Riba)

Mirador cinematogràfic

La nostra premsa diària, ens ha donat compte aquests últims dies, dels més o menys bons propòsits de les empreses cinematogràfiques locals que enguany sembla volen proporcionar bons programes als aficionats.

No volem pas criticar en sentit derrotista el dret que tenen les empreses de fer la propaganda que tinguin per convenient i, naturalment, de cara a la guixeta; al contrari, tots els negocis ens són respectables, però també els creiem criticables; més, si es té en compte que aquest negoci es recolza sobre una actuació artística i que el públic no té altra solució que acceptar el que volen donar-li, sense altra protesta que deixar de concórrer a les sales de cinema.

Una crítica sincera de cinema, és impossible de llegir-la a la premsa local. Tota, sense excepció, defensant uns interessos comercials molt respectables, però que es contradueixen fonamentalment amb la llibertat de crítica que ha de tenir tota premsa que s'estimi, ens obliga a acceptar per bons uns programes que més d'una vegada estan a l'alçada d'un poblet de tercer ordre.

Nosaltres entrem a la palestra, disposats a parlar clar i català; estem segurs que recollirem més enemistats que elogis, tal li fa; ens imposem el deure d'informar al bon aficionat que cerca el cinema que hi ha el millor programa i res no ens farà variar la ruta que ens hem traçat.

Les empreses trobaran amb nosaltres uns crítics justos, serens i imparcials, — encara que com humans, susceptibles d'equivocar-nos — i el bon aficionat, aquest que ha copsat en el cinema alguna cosa més que un motiu per a matar-hi unes hores, uns bons companys que no aspiren a altra cosa que servir-los a l'ensenyar que educar dintre els límits naturals aquesta massa ciutadana tantes vegades befada i escarnida.

L'escaure's la sortida del nostre periòdic en dissabte a la tarda, facilita extraordinàriament la nostra informació i crítica, tenint com tenim l'avinentesa d'assistir a les sessions de cinema dels dijous i donar l'opinió abans de les sessions de dissabte i diumenge.

L'oportunitat de l'hora de llençar l'edició al carrer ens relleva d'insistir remarcant als empresaris l'oportunitat de la nostra crítica.

TEATRE ALBENZ

Aquest teatre ha estat el primer en inaugurar la temporada de cinema: "Congorila", el film de la "Fox", que actualment se està passant en el "Capitol" de Barcelona, ha estat la base del programa, del bon programa que ens ha servit l'empresa en aquesta nit de dimecres i que continuarà projectant-se avui i demà.

"Congorila" és una altra film documental de l'Àfrica, d'aquesta Àfrica que tant veurem a la pantalla, aviat la tindrem més coneguda que el campanar de Sant Felip; però que sempre és interessant.

Els esposos Johnson, actors, directores i "cameramans" de la cinta, hi han sabut trobar prous motius inèdits per fer-ne de "Congorila" el millor film que sobre les selves africanes ha estat projectat pels cinemas locals. És també una nota de bon gust, no haver fet el que en altres films de la mateixa mena semblava cosa obligada; que les feres es menjessin un negre més o menys autèntic. Agraim als esposos Johnson aquesta mostra d'intel·ligència.

Ens anuncien la cinta sense trucs escenogràfics i ens ho creiem. Les escenes tenen veritable realisme i solament hom hi constata l'aplicament d'augment que amplien la figura i la fan aparèixer més aprop del que realment és.

"Congorila" té moments insuperables com a film documental; la vida dels pigmeus, els petits africans, dòcils i bons xicots, que el més alt no sobrepassa el metre i mig i que, per regla general amiden un metre, hi és fidelment reproduïda. Els hipopòtams, lleons, cebres, flamencs, cocodrils, gorilles, tot un segut de feres passa per la cinta durant el curs de la representació amb un ritme accelerat com

si els directors tinguessin por de cançar el públic. Hi ha moments que la varietat d'assumptes us fa tenir la sensació que estem girant les planes d'un llibre.

"Congorila", malgrat els petits defectes senyalats, és el millor film de l'Àfrica que s'ha representat en els nostres cinemes, i no cal oblidar que la temporada passada es representà "Rango".

Sonoritat

Els sons de la selva africana són autèntics, ens diuen els programes. No tenen una importància capital, descomptant, naturalment la part parlada i sonora dels pigmeus interessantsísim, baix tots conceptes. Hi ha moments que la cinta és explicada en castellà; és la part més lamentable del film, aquest guanyaria molt si es suprimés la paraula completament innecessària i impertinent del "speaker" que dificulta oír els sons naturals.

Fotografia

Força acceptable si es té en compte les dificultats tècniques que topen aquets mena de films.

"Arturo" és el film de complement que ens serveixen. Un vodevil francès, interpretat per actors de teatre que no s'han comper encara que estan filman una pel·lícula. La cinta, bon xic gastada i trocejada s'escorre entre l'indiferència del públic selecte, això no vol dir que molts esperits, propens a la xavacaneria disfrutin en alguns passatges pujats un xic de tò.

El Noticiari Novitone, excelentíssim, encara que un xic endarrerit.

SALO GRAN-VIA

Avui i demà es representarà la gran realització de E. Tisse, del Grup Einstein, escola russa, Maternitat, pel·lícula d'un valor social indiscutible. El Correo de Lyon, producció anglesa de la Meyler Films, interpretada per John Martin Harvey, i una cinta de dibuixos animats completarà el programa, que és altament interessant.

COLISEU IMPERIAL

Avui i demà Viva la llibertat!; és un film de René Clair; amb això està dit tot. Cal lamentar solament la tardança amb què arriba, però ja és agra, alegrem-nos-en i disposem-nos a delectar-nos amb la nova concepció que imprimeix en els seus films aquest cèlebre director francès.

El secretari de submarino, Noticiari i Dibuxos animats són la resta del programa.

Gràfiques DARIUS RAHOLA-Girona

Per subscripcions a periòdics, llibres i revistes

SEGELLS DE CAUTXU

i RETOLS ESMALTATS

i D'ALTRES CLASSES

a **Modest Palahí**

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24

Girona